

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: JUDr. P. P., Ph.D.
sídlem X

proti

žalovanému: Krajský soud v Ostravě
sídlem Havlíčkovo nábřeží 34, 728 81 Ostrava

o žalobě proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobou došlou soudu 22. 10. 2019 se žalobce domáhal, aby soud stanovil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti o informace ze dne 2. 4. 2019 a ze dne 25. 4. 2019, vyřizované pod sp. zn. Si 424/2019.
2. Žalobce uvedl, že se po žalovaném domáhal zaslání rozhodnutí, která byla vydána soudcem JUDr. W. za celou dobu jeho působení na Krajském soudě v Ostravě, ale pouze těch, v nichž vystupuje jako účastník či zástupce alespoň jednoho z účastníků advokát JUDr. P. H., Ph.D. Dne 17. 4. 2019 bylo žalobci sice vyhověno, nicméně dle jeho názoru jen částečně. Žalovaný zaslal žalobci seznam několika desítek rozhodnutí, žalobci je však známo, že existují i jiná další rozhodnutí, odpovídající kritériím z žádosti. Žalobce o tom informoval žalovaného a uvedl jedno takové další rozhodnutí. Na to žalovaný zaslal žalobci nový seznam, „obohacený“ pouze o to rozhodnutí, na které žalobce poukázal. Žalobce podal na postup žalovaného stížnost dne 26. 5. 2019 ve smyslu § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), nadřízené ministerstvo spravedlnosti do doby podání žaloby nijak nereagovalo.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a obsáhle se vyjádřil ke způsobům vyhledávání v evidenčním systému Lotus Notes.
4. Žalobce v replice namítl, že způsob vyhledávání není podstatný z hlediska informačního zákona, žalovaný se vyhýbá jasnému a jednoznačnému sdělení, zda poskytnuté informace jsou v rozsahu podané žádosti úplné. Žalobce upřesnil, že požaduje, aby soud uložil žalovanému povinnost „vydat úplný a kompletní seznam všech soudních řízení a rozhodnutí soudce JUDr. W. (a jejich spisových značek), u kterých právním zástupcem jedné ze stran byl JUDr. H., nebo jednoznačně a bez pochybností prohlásit, že provedl kontrolu a šetření prokazující, že již neexistují žádné další soudní rozhodnutí splňující kritéria a parametry žádosti ze dne 2. 4. 2019, které by žalobci dosud neposkytl“.
5. Krajský soud rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 10. 8. 2020, č. j. X, tento rozsudek byl však zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 6. 2021, č. j. X.
6. Žalovaný poté na výzvu soudu sdělil podáním ze dne 15. 7. 2021, že žalobci poskytl informace dle požadovaných kritérií dne 11. 4. 2019 a dne 25. 4. 2019, žádné další informace nebyly žalovaným žalobci poskytnuty. V podání ze dne 12. 8. 2021 žalovaný doplnil, že ani po opětovném prověření v databázích žalovaného nebylo nalezeno žádné další rozhodnutí vydané soudcem W., kde by jako zástupce (případně opatrovník) některého z účastníků vystupoval JUDr. P. H., Ph.D. Informace poskytnuté žalobci dne 25. 4. 2019 pod sp. zn. Si 424/2019 tedy byly i po prověření shledány úplnými.
7. Krajský soud rozhodl v souladu s § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, a v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, když s tím účastníci souhlasili.
8. Z obsahu správního spisu žalovaného sp. zn. Si 424/2019 (který byl vyžádán od ministerstva spravedlnosti) soud zjistil, že žalobce podáním ze dne 2. 4. 2019 žádal podle informačního zákona, aby mu žalovaný zaslal rozhodnutí, vydaná soudcem JUDr. W. za celou dobu jeho působení na KS v Ostravě, ale jen ta z nich, kde jako zástupce alespoň

jednoho z účastníků vystupuje advokát JUDr. P. H., Ph.D. Podle úředního záznamu žalovaného ze dne 10. 4. 2019 žalobce telefonicky upřesnil, že nepožaduje zaslání rozhodnutí, stačí mu jejich seznam. Dne 11. 4. 2019 zaslal žalovaný žalobci seznam, žalobce dne 17. 4. 2019 namítl jeho neúplnost, když uvedl, že v něm chybí „např. rozsudek č. j. 15 Cm 126/2016-386“. Dne 25. 4. 2019 zaslal žalovaný žalobci seznam, doplněný o namítaný rozsudek. Tento seznam obsahuje 148 položek, v členění spisová značka, datum zápisu, vyřizuje (JUDr. Ivo W.), účastníci řízení (s uvedením, v jakém postavení zde figuruje JUDr. P. H.), stav řízení, předmět, způsob a datum vyřízení. Dne 26. 5. 2019 podal žalobce stížnost na postup žalovaného, v níž mj. uvedl, že „je mu známo, že existují i jiná další rozhodnutí, která specifikovaným požadavkům vyhovují, ale jejich spisové značky Krajským soudem v Ostravě poskytnuty nebyly“.

9. Krajský soud je v této věci vázán názorem NSS uvedeným v rozsudku ze dne 22. 6. 2021, č. j. X. Z něj vyplývá, že žalovaný se zproští povinnosti vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace ve smyslu § 15 odst. 1 informačního zákona tehdy, pokud poskytne všechny požadované informace. Na zdejším soudu proto je, aby posoudil, zda žalovaný poskytl žalobci veškeré požadované informace, a je tak vyloučena nečinnost žalovaného. NSS k možnostem posuzování žádosti o informace poukázal na své rozsudky ze dne 6. 4. 2017 č. j. 4 As 12/2017-21 a ze dne 31. 1. 2019 č. j. 5 As 18/2017-55. Pokud jde o neexistenci informací, NSS s odkazem na svůj rozsudek ze dne 2. 7. 2020, č. j. 7 As 80/2020-32 uvedl, že je nutno zkoumat, jaké kroky žalovaný provedl, aby zjistil, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje.
10. Jádrem žádosti o informace ve věci řešené NSS rozsudkem č. j. 4 As 12/2017-21 bylo, zda na konkrétního soudce byly podány stížnosti ode dne jeho jmenování do funkce až do doby žádosti o informace. Odpověď zahrnovala jen dobu působení tohoto soudce u povinného, což však nepokrývalo celou dobu jeho působnosti jako soudce, a proto bylo žalobě na ochranu proti nečinnosti povinného vyhověno (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2017 č. j. 8 A 152/2016-68). Obdobná byla situace ve druhém zmiňovaném případě (stížnosti na konkrétní soudkyni, žadatel poukazoval na období, které podle jeho názoru nebylo vůbec zahrnuto do odpovědi). Porovnáním otázek a odpovědí tedy bylo možno přezkoumat úplnost odpovědí. Krajský soud má za to, že v nyní přezkoumávané věci je situace do jisté míry odlišná. Žalobcovy výtky nesměřovaly např. k vymezení časového rámce či kritérií vyhledávání, ale k počtu vyhledaných případů, a to zcela obecně. Žalovaný (jak vyplývá z podání ze dne 12. 8. 2021, k jehož obsahu se žalobce nijak nevyjádřil) znovu prověřil ve svých elektronických databázích, že seznam poskytnutý žalobci dne 25. 4. 2019 je úplný. K tomu soud zdůrazňuje, že škála povinných osob podle § 2 informačního zákona je široká, od správních orgánů v klasickém smyslu slova až např. po obchodní společnosti vlastněné obcí, avšak plnění povinností daných informačním zákonem je nutno posuzovat podle pravidel platících pro všechny stejně. Řekněme, že povinný – finanční úřad vytvoří seznam určitých případů na základě zadání kritérií do svého elektronického informačního systému. Řekněme, že pracovník obchodní společnosti – povinné osoby – ručně prohledá všechny šanony ve skříni a učiní záznam o výsledku. Soud považuje za absurdní, aby za takové skutkové situace prověřoval faktické úkony povinné osoby – soud má za to, že postačí, když zvaží, zda byly kroky žalovaného odpovídající situaci a dostačující. V daném případě dospěl soud k závěru, že informace poskytnuté žalovaným žalobci dne 25. 4. 2019 byly kompletní, jejich úplnost byla ověřena opětovným vyhledáváním v elektronických databázích – evidenčním systému Lotus Notes.

11. Pokud žalobce tvrdil v žalobě, že podle něj existují „i jiná další rozhodnutí“, k tomu soud zdůrazňuje, že je žádným způsobem nespecifikoval, a to na rozdíl od 1 rozhodnutí, jehož existenci namítl v podání ze dne 17. 4. 2019. Soud proto považuje žalobcovu tvrzení v tomto směru za příliš obecné na to, aby se jím více zabýval. Připomíná rovněž § 104 odst. 4 s. ř. s. a na něj navazující judikaturu, podle níž lze po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení spravedlivě žádat, aby uplatnili veškeré důvody (nezákonnosti správního rozhodnutí) již v řízení před soudem první instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponesou případné nepříznivé následky s tím spojené (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2008 č. j. 8 Afs 48/2006-155). Soud se dále neztotožňuje s žalobcem v tom, že by mu žalovaný poskytl seznam pouze „několika desítek“ věcí, když jejich seznam byl mnohem obsáhlejší (viz bod 8. tohoto rozsudku).
12. Soud tedy uzavírá, že žalovaný zcela vyhověl žalobcově žádosti o informace, proto není třeba ani vydávat rozhodnutí o odmítnutí ve smyslu § 15 odst. 1 informačního zákona. Žalovaný není nečinný, soud tedy žalobu zamítl v souladu s § 81 odst. 3 s. ř. s.
13. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval - v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 9. září 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu